

[Erhard Jakobsen.]

én eneste betænkelighed over for Danmarks indtræden i fællesmarkedet. Jeg har brudt min hjerne for at finde én, men jeg kan ikke finde en eneste. For øvrigt vil jeg prøve at imødegå de betænkeligheder, folk måtte have, og hvis folk så stadig væk ikke kan give tilslutning, så vil jeg sige: ja, men hvis ikke I kan finde ud af det selv, så gør det, som vort indirekte demokrati anviser jer, så gør sådan, som den folketingsmand, I stoler mest på, gør, og er det svært i øvrigt at tage stilling, så tænk på, hvem der går imod. Det gør fru Hanne Reintoft og VS og SF; det må være den bedste agitation over for 90 pct. af vælgerne for at gå ind for Danmarks tilslutning til fællesmarkedet. Men det var nu ikke det, det klarer vi i valgkampen.

Jeg har også lige en undskyldning at fremføre, ikke til hr. Aksel Larsen, som jeg afbrød ved at komme til at tænke højt — heldigvis sagde jeg ikke alt, hvad jeg tænkte — men til medlemmerne, som jeg kom til at rive op af den naturlige sløvhed, de henfalder i, når det ærede medlem hr. Aksel Larsen taler. Jeg har ingen undskyldning til hr. Aksel Larsen, for det var ikke ham, jeg generede. Jeg gjorde ham en vennetjeneste. Hr. Aksel Larsen er en meget yndet taler rundt omkring i landet — jeg tror kun, der er ét medlem af tinget, der trækker flere mennesker til møder, end hr. Aksel Larsen gør — og derfor må hr. Aksel Larsen være glad for . . . (*Munterhed*). Jeg har ikke sagt, hvem det er. Derfor må hr. Aksel Larsen være glad for at få at vide, at hr. Aksel Larsen siger noget, som man ikke kan sige. Det er ikke hr. Aksel Larsen eller mig, der bestemmer, hvad man forstår ved kasseoverskud, det er noget, der én gang for alle er fastsat; det er det, der ikke går ud af kassen, og derfor kan man selvfølgelig ikke sige, man er tilhænger af et kasseoverskud, men man vil bare have det brugt, for så er det jo ikke et kasseoverskud.

Det sagde jeg ikke for at hjælpe regeringen. Jeg tror, at selv min meget værdifulde hjælp vil ikke kunne redde denne regering,

men jeg tror, at noget af det, der kunne redde regeringen, udtrykkes i det gamle ord, at kan man ikke leve på sine egne fortjenester, kan man leve på modstandernes dumheder. Det, hr. Aksel Larsen sagde, var nemlig noget i den retning, uden at jeg skal bruge alvorligere udtryk.

Men det, der kaldte mig frem, var min kære kommunalbestyrelseskollega hr. Poul Schlüters, synes jeg, ualmindelig letsindige bemærkning, at han i dag var glad for at kunne fastslå, at nu skete der det sensationelle, at der bliver lagt loft over kommunernes skatteudskrivning. Hvis jeg har studeret papirerne rigtigt og fået det rigtige ud af dem, så står der, at det er kun for ét år. Derfor spørger jeg: er den glæde så ikke lidt tidlig? Når vi i Gladsaxe kommune — som hr. Poul Schlüter jo også kender lidt til, og hr. Poul Schlüter ved det — formentlig kommer til at sætte skolebyggeri i stå, hvornår skal så skatteyderne betale det? Ja, selvfølgelig ikke i det år, hvor det ikke bliver lavet, men til gengæld kan de komme til at betale 20-30 pct. mere i det følgende år på grund af udsættelsen. Mon så ikke glæden er lidt kortvarig?

Jeg siger ingenting til, at regeringen fører en økonomisk politik og kan blive nødt til at gøre sådan noget, men jeg finder det meget betænkeligt, at folk, som også taler på kommunernes vegne, ligefrem mener, det er glædeligt, at vi nu kan holde igen på kommunernes udgifter ved at sætte noget i stå, som alle sunde interesser — og naturligvis herunder undervisningsministeren — tilsiger at man bør gøre, nemlig at bygge skoler. Det er det, der har givet mig anledning til at tage lidt mere end den korte bemærkning, jeg tog i formiddags.

Må jeg spørge: er det egentlig ikke noget hysterisk, når man nu i det hele taget vil give kommunerne et væsentligt medansvar for udviklingen i landets valutastilling? Er man klar over, hvilke talstørrelser man beskæftiger sig med? Den samlede indenlandske efterspørgsel steg fra 1967 til 1971 fra 94 milliarder kr. til 143 milliarder kr.,